

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2171	Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν Παρασκευὴ 5 Ἀπριλίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁρόσημο καθαρότητος

«Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1)

Απόψε, ἀγαπητοί μου, τετάρτη Παρασκευὴ τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία ὤρισε νὰ διαβάζεται ἡ **τετάρτη στάσις τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου**. Τὸ ἐμπνευσμένο αὐτὸ ποίημα τῆς Βυζαντινῆς περιόδου εἶνε τρόπον τινὰ μία ἀνθοδέσμη, ἕνα μπουκέτο, ἀπὸ 144 εὐωδιαστά λουλούδια· τὸ καθένα εἶνε ἐπανάληψις τοῦ χαιρετισμοῦ ποὺ ἀπηύθυνε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ τὴν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν ἀειπάρθενο Μαρία «*Χαῖρε, κεχαριτωμένη...*» (Λουκ. 1,28).

Κάθε Παρασκευὴ προσπαθοῦμε νὰ ἐρμηνεύσουμε καὶ ἕνα χαιρετισμό. Ἀπόψε θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσέξουμε τὸν στίχο τῶν Χαιρετισμῶν ποὺ λέει· «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*» (Ἀκάθ. ὕμν. Τ1), δηλαδή· *Χαῖρε*, Παναγία, διότι εἶσαι ἡ *στήλη τῆς παρθενίας*, τὸ ὄροσημο τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καθαρότητος, τὸ ἄφθαστο ὕψος τῆς ἀγνότητος· *χαῖρε*, Παναγία, διότι μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν παρθενία σου ἔγινες ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ *πύλη* ποὺ εἰσάγει τὸ ἀνθρώπινο γένος στὴν *σωτηρία*.

Ὁ **ἄνθρωπος**, ἀδελφοί μου, ὅπως ἔχουμε πεῖ κατ' ἐπανάληψιν, **εἶνε δημιουργία τοῦ Θεοῦ**. Διαφέρει δὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα πλάσματα κατὰ τοῦτο· γιὰ τὰ ἄλλα λέει ἡ Γραφή, ὅτι «*εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν*» (Ψαλμ. 32,9· 148,5), ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδιαιτέρας προνοίας. «*Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ποιήσωμεν ἄνθρωπον...*», λέει ἡ Γραφή (Γέν. 1,26)· τρόπον τινὰ καλεῖ σὲ σύσκεψι γιὰ τὸ πῶς θὰ κατασκευάσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Καὶ κατασκευάσθηκε **διπλός**, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ὕλη καὶ πνεῦμα. Καὶ τὸ μὲν ὁρατὸ εἶνε ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπ' ὅπου πλάσθηκε ὁ Ἄδὰμ (βλ. ἔ.ἀ. 2,7), ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του εἶνε πνεῦμα, ἀθάνατο καὶ αἰώνιο. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐτέθη στὸν παράδεισο, μέσα σὲ ἐκλεκτὴ περιοχὴ τῆς Μεσοποταμίας, μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος, καὶ ἦταν εὐτυχισμένος.

Εὐτυχισμένος; Κάτι τοῦ ἔλειπε. Ποιό εἶν' αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔλειπε; τὸ φῶς, τὸ νερό, οἱ καρποί, τὰ ἄσματα τῶν πουλιῶν...; Κάτι ἄλλο, ἕνα πλάσμα ποὺ νὰ ταιριάξῃ μ' αὐτόν· τοῦ ἔλειπε μία σύζυγος. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ «*ἐπέβαλε ἕκστασιν*» (ἔ.ἀ. 2,21), κοιμήθηκε· κ' ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, ὁ Θεὸς ἐπενέβη καὶ δημιούργησε τὴν **γυναῖκα**. Καὶ ὅπως διδάσκει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, πήρε σάρκα ὄχι ἀπὸ τὰ πόδια οὔτε ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἄδὰμ. Ὅχι ἀπ' τὰ πόδια, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ 'νε ἡ γυναῖκα σκλάβα τοῦ ἀνδρός· οὔτε ὅμως ἀπὸ τὸ κεφάλι, γιὰτὶ δὲν θέλει νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ τὸν κυβερνᾷ ἡ γυναῖκα. Πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἄδὰμ καὶ ἀπὸ 'κεῖ τὴν ἐπλασε, γιὰ νὰ δείξῃ, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἰσότιμη καὶ ἀγαπητὴ σύντροφος τοῦ ἀνδρός.

Ξύπνησε ὁ Ἄδὰμ. Καὶ ὅταν τὴν εἶδε δίπλα του, χάρηκε καὶ θαύμασε, γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν τὸ ἀνώτερο πλάσμα· ἡ γυναῖκα τὸν κατέκτησε. Καὶ τότε εἶπε· «*Τοῦτο νῦν ὁστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου*»· αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ γυναῖκα μου. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἀφήνει τοὺς γονεῖς του καὶ προσκολλᾶται στὴ γυναῖκα του, κατὰ τὸ θεῖο πρόσταγμα «*Καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*» (ἔ.ἀ. 2,23-24). Αὐτὴ εἶνε ἡ δημιουργία τοῦ Ἄδὰμ καὶ τῆς Εὕας, ὅπως διδάσκει ἡ Γραφή, καὶ ἔτσι θέσπισε ὁ Θεὸς τὸν γάμο. **Λίγα λόγια περὶ γάμου**, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνομαι σ' ἐσᾶς.

Ἕνας νέος νυμφεύθηκε καὶ ὅταν τὸ ἀνήγγειλε στὸν Ἀδαμάντιο Κοραῆ εἶπε· «Ἐγὶνα διπλός. –Λάθος κάνεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος· δὲν ἔγινες διπλοῦς, ἀλλὰ **ὠλοκληρώθηκες!**»

Ἄξιο προσοχῆς εἶνε, ὅτι ὁ Θεὸς γιὰ τὸν Ἄδὰμ ἔκανε **μία γυναῖκα**· δὲν ἔκανε πέντε ἢ δέκα γυναῖκες, ὅπως κάνουν οἱ μωαμεθανοὶ ποὺ ἔχουν χαρέμια καὶ πολυγαμία (αὐτὰ ὁ Κεμάλ παρὰ τὴν προσπάθειά του ἀπέτυχε νὰ τὰ καταργήσῃ – τόσο ριζωμένα εἶνε στὴ ζωὴ τους).

Ὁ Χριστὸς μας, ποὺ ἔκανε ἀμέτρητα θαύ-

ματα, **τὸ πρῶτο θαῦμα** του τὸ ἔκανε στὸ γάμο (βλ. Ἰω. 2,1-11), γιὰ νὰ δείξει τὴν σημασία του καὶ νὰ τὸν ἀγιάσει ὡς μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας.

Καρπὸς τοῦ εὐλογημένου νομίμου γάμου εἶνε καὶ **ἡ γέννησις παιδιῶν**. Ἡ παρεμπόδισις τῆς τεκνογονίας μὲ διάφορα σατανικὰ μέσα καὶ μάλιστα μὲ τίς δολοφονικὰς ἐκτρώσεις εἶνε μεγάλο ἔγκλημα, θανάσιμη ἁμαρτία.

Τὸ πᾶν ὅμως, ὅπως εἶπε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, δὲν εἶνε νὰ γεννήσῃ ὁ ἄνθρωπος· αὐτὸ εἶνε εὐκόλο, καὶ τὰ ζῶα γεννοῦν. Ἄξια ἔχει κυρίως τὸ ἀνατρέφειν. Καὶ αὐτὴ **ἡ ἀνατροφή** λείπει σήμερα πολὺ στὴν κοινωνία μας.

Ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τόσο τὴν πολυγαμία ὅσο καὶ τὸ **διαζύγιο**. Τὰ χριστιανικὰ ἀντρώγυνα δὲν χωρίζαν· ἦταν τόσο ἀγαπημένα, ὥστε μερικὲς φορὲς τὸ πρῶτο πέθαινε ὁ ἄντρας καὶ τὸ βράδυ ἡ γυναίκα. Τώρα μὲ τὸν πολιτικὸ «γάμο» μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ πολλὰς γυναῖκες· καὶ ἔτσι, ἐνῶ κατηγοροῦμε τοὺς μωαμεθανούς, πέφτουμε στὸ ἴδιο σφάλμα. Ποῦ σήμερα ἐκείνη ἡ πιστότης καὶ ἡ ὁμόνοια;...

* * *

Ἄλλ' ἐκτὸς καὶ πέρα ἀπὸ τὸν γάμο, στὸν ὁποῖο ἀναποφεύκτως ἐκδηλώνεται καὶ τὸ σαρκικὸ στοιχεῖο, ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡ ἀνωτέρα βαθμίδα ζωῆς, **ἡ παρθενία**, τὴν ὁποία ἐγκωμιάζει ἀπόψε ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας λέγοντας: «*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας*» (Ακάθ. ὕμν. Τ1α). Ἡ Παναγία εἶνε τὸ ἄφθαστο πρότυπο τῆς ἀρετῆς αὐτῆς.

Τί εἶνε ἡ παρθενία; Ὡρισμένοι ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ ἐκλέγουν, ἀντὶ νὰ ἔλθουν σὲ γάμο, ν' ἀκολουθήσουν μία ἄλλη μορφή ζωῆς, νὰ ζήσουν ὅπως οἱ ἄγγελοι, ἀφωσιωμένοι στὴ λατρεία καὶ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἄλλοι μὲν καταφεύγουν σὲ μοναστήρια, ἄλλοι δὲ ἐντάσσονται σὲ ἱεραποστολικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ἀδελφότητες ἐργαζόμενοι μέσα στὴν κοινωνία.

Τὸν παλαιὸ καιρὸ, μετὰ τὴν πτώσι τῶν πρωτοπλάστων, ἡ παρθενία ἦταν κάτι ἀκατόρθωτο, λησμονημένο σχεδὸν τελείως, «**εἶδος ὑπὸ ἐξαφάνισιν**». Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες (ὁ Ἀδάμ, ὁ Νῶε, ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ προφῆται) ἦταν ἔγγαμοι. Μόνο πρὸς τὸ τέλος τῆς περιόδου τῆς παλαιᾶς διαθήκης, μὲ τὸ κήρυγμα τῶν προφητῶν, ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται σποραδικῶς ἡ παρθενία. Καὶ ὅταν πλέον, μὲ τὴν ἔλευσι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ χάρι τῆς ἀπολυτρώσεως ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον, οἱ ἄνθρωποι ἐνισχύθηκαν, τότε καὶ ἡ παρθενία **ἐξέλαμψε**. Ἡ παρθενία εἶνε ἄνθος ποὺ φύτρωσε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ σταυροῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὠρισμένοι μαθηταὶ του (ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἄλλοι), ἡ μυροφόρος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κ.λπ. ἔκαναν τὴν ἀρχή. Στὴν Ἐκκλησία ὑπῆρχε ξεχωριστὴ τάξις παρθένων καὶ στοὺς βίους τῶν ἁγίων διαβάζουμε ὅτι πολλοὶ ἔζησαν ἐν παρθενίᾳ, εἴτε ἄντρες (π.χ. οἱ ἅγιοι Δημήτριος, Γεώργιος, Παντελεήμων, Ἀντώνιος κ.λπ.) εἴτε γυναῖκες (π.χ. οἱ ἅγιες Θέκλα, Βαρβάρα, Αἰκατερίνη, Παρασκευή, Συγκλητικὴ, Κασσιανὴ κ.λπ.).

Ὅπως τὸ νὰ κακολογῆται καὶ νὰ ἐμποδίζε-ται ὁ γάμος ἀποτελεῖ αἵρεσι (βλ. Α' Τιμ. 4,3), ἔτσι ἀποτελεῖ **αἵρεσι** καὶ τὸ νὰ ἐμποδίζεται ἢ νὰ περιφρονῆται καὶ διαβάλλεται ἡ παρθενία. Ἡ δὲ Παναγία Θεοτόκος, ὅπως λέει ἓνας ἄλλος χαιρετισμός, εἶνε «*ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγυῖσα*» (Ακάθ. ὕμν. 04β'), ἐκείνη δηλαδὴ ποὺ συνενώνει καὶ τὰ δύο, τὴν παρθενία καὶ τὴ λοχεία (δηλαδὴ τὸν γάμο)· στὸ πρόσωπό της κατὰ ἀνεξήγητο ὑπερφυσικὸ τρόπο συνυπάρχουν καὶ τὰ δύο. **Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος** εἶνε ὁ ἰδεώδης τύπος γυναικός· παρθένος πρὸ τοῦ τοκετοῦ, παρθένος κατὰ τὸν τοκετό, παρθένος μετὰ τὸν τοκετό. Γι' αὐτὸ οἱ ὀρθόδοξοι τὴν ὀνομάζουμε «**Ἀειπάρθενον**», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς αἵρετικούς προτεστάντες καὶ χιλιαστὰς, ποὺ ἀσκοῦν προσηλυτισμὸ καὶ διαδίδουν τίς πλάνες των.

* * *

«*Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας...*». Ἐδῶ ἐγκωμιάζεται ἡ παρθενία, ἡ ὁποία στὸν ἀρχαῖο κόσμον ἦταν ἄγνωστη. Τώρα ὅμως μερικοὶ προσπαθοῦν **ν' ἀναβιώσουν τὴν εἰδωλολατρία** μὲ «βαπτίσεις» καὶ «γάμους» στὸν Ὀλυμπο, ἐκεῖ ποὺ κατὰ τὴ μυθολογία ὠργίαζαν οἱ θεοί. Γι-ρίζουμε σὲ χρόνια εἰδωλολατρικά!

«*...Χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας*». Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ἂν θὰ θελήσουμε νὰ σωθοῦμε. Ὅχι ἀπλῶς ν' ἀκούμε, ἀλλὰ καὶ νὰ μετανοοῦμε γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶνε ἔνοχοι φοβερῶν ἁμαρτημάτων, ὅπως ἡ φθορὰ τῆς παρθενίας, ἡ ἔκτρωσις ἐμβρύου, τὸ διαζύγιο καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Παρακαλῶ **τρέξτε νὰ ἐξομολογηθῆτε** μὲ δάκρυα, ὅπως ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Ὑπάρχει τὸ φάρμακο τῆς μετανοίας.

Ὁ Θεὸς ἄς γίνῃ ἴλεως. Γιατὶ ἂν ἐξακολουθήσουμε ἔτσι, κάποιον κακὸν θὰ μᾶς βρῆ. Τί θὰ εἶνε; σεισμός, φωτιά, κάτι ἄλλο; Δὲν γνωρίζω, δὲν εἶμαι προφήτης· ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος εἶμαι.

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας νὰ ἐλεήσῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2173

Ὁ Μέγας Κανὼν
Τετάρτη 10 Ἀπριλίου 2019 βράδυ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εἶμαι ὁ χειρότερος τῶν ἁμαρτωλῶν

«Ἥμαρτον ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρτηκά σοι· ἀλλ' οἴκτειρον ὡς Θεός, Σωτήρ, ποίημα σόν» (Μ. Καν. ὡδ. β, τροπ. 3)

Λίγα λόγια θὰ ποῦμε, ἀγαπητοί μου· ἡ ἀκο-
λουθία ἦταν μακρά. Σήμερα στοὺς ναοὺς
τῆς Ὁρθοδοξίας ψάλλεται ὁ Μέγας Κανὼν.

Τί εἶνε ὁ Μέγας Κανὼν; Ἕνα ἀριστοῦργημα
τῆς ὀρθοδόξου ὑμνογραφίας, ἔργο τοῦ ἁγίου
Ἀνδρέα Κρήτης, ποὺ ἔζησε μεταξὺ 7ου καὶ 8ου
αἰῶνος (660-740 μ.Χ.), ἦταν ῥήτωρ καὶ ὑμνογράφος.
Τὸ ποίημα ἀποτελεῖται ἀπὸ 9 ὡδὲς καὶ ἔχει 250
περίπου τροπάρια. Περιέχει ὑπέροχα διδακτι-
κὰ νοήματα. Χρειάζεται ἐξηγήσις· γιὰ κάθε τρο-
πάριο θὰ ἴπρεπε νὰ γίνῃ κ' ἓνα κήρυγμα. Ἄλλ'
αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν. Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα διά-
λεξα αὐτὸ ποὺ ἀκούσατε στὴν ἀρχή· «Ἥμαρ-
τον ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, μόνος ἡμάρ-
τηκά σοι...» (ὡδ. β', τροπ. 3). Ἄν εἶχαμε δύναμι, ὁ Μέ-
γας Κανὼν μποροῦσε νὰ γίνῃ **μία ταινία**.

Μπροστά μας, ἀδελφοί μου, **παρελαύνει ὁ-
λη ἡ ἱερά ἱστορία**, ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κό-
σμου μέχρι τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

● Ἀναφέρει **ἀνθρώπους τῆς παλαιᾶς διαθή-
κης** ποὺ ἁμάρτησαν. Τοὺς ἀναφέρει ὄχι γιὰ νὰ
τοὺς κατακρίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τοὺς οἰκαιοποιηθῇ·
στὸ πρόσωπό τους βλέπει τὸν ἑαυτό του. Πῶς
συμβαίνει αὐτό; Νά μερικὰ παραδείγματα.

◆ Ἀμάρτησε ὁ **Ἀδάμ**, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος (ὡδ. α',
τροπ. 3, 6)· παρέβη μία ἐντολή τοῦ Θεοῦ καὶ δικαί-
ως ἐξωρίστηκε ἀπὸ τὴν Ἑδέμ. Κ' ἐγώ, λέει ὁ
ποιητής, ποὺ μὲ τις παραβάσεις μου τὸν μιμή-
θηκα, τί θὰ πάθω; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀδάμ. Ἐκεῖνος
παρέβη μία ἐντολή σου, Θεέ μου, ἐγὼ πολλές.
Ὅπως θρηνοῦσε ἐκεῖνος, θρηνῶ κ' ἐγώ. Γι' αὐ-
τὸ ὅλος ὁ Μέγας Κανὼν χαρακτηρίζεται ὡς **ἀ-
δαμιαῖος θρῆνος**. Μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε
πῶς θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας στὸν παράδεισο, κοντὰ
στὸ Θεό; Δυστυχῶς δὲν τὸν ὑπακούσαμε.

◆ Ἀμάρτησε ἡ **Εὐᾶ** (α' 4, 5), νικηθῆκε ἀπ' τὸν πειρα-
σμό. Ἀλλὰ καὶ σ' ἐμένα ὑπάρχει ἡ Εὐᾶ, ὑπάρχει
ὁ ἐμπαθὴς λογισμὸς τῆς σαρκός, ποὺ μοῦ προ-

βάλλει τὰ σκανδαλώδη καὶ ἡδονικά καὶ μὲ ταί-
ζει διαρκῶς φαρμάκι. Ἀλλοίμονό σου, ψυχὴ μου,
γιὰ τὴν ἔμοιασες μὲ τὴν προμήτορα· κοίταξες, ἄγ-
γιξες, γεύτηκες, πληγώθηκες ἀπὸ τὰ θέλγη-
τρα τῆς ἁμαρτίας. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Εὐᾶ. Βλέπετε
ταπεινώσει; Ὅλοι κρύβουμε μέσα μας τὸ κακὸ
ὡς σκέψι, ὡς ἐπιθυμία, ὡς κίνησι ἐσωτερική.

◆ Ἀμάρτησε ὁ **Καὶν** (α' 7, 9· β' 31, 35)· δὲν προσέφερε
τὴν καλὴ θυσία στὸν Κύριο, ὅπως ὁ Ἄβελ, γι'
αὐτὸ τὸν μίσησε καὶ τὸν σκότωσε, καὶ τότε ὁ
Θεὸς τοῦ φώναξε· Καὶν Καὶν, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελ-
φός σου; (βλ. Γέν. 4,9). Φονιάς αὐτός, μὰ ἐγὼ χειρότε-
ρος. Ξεπέρασα τὸν Καὶν σὲ φονικότητα, μὲ τις
πονηρὲς πράξεις μου σκότωσα τὴ συνείδησί
μου, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ μου· σκοτώνω ὅμως
καὶ τὸ σῶμα μου, τὸ φθείρω μὲ τις φιλήδονες κα-
κουργίες. Ἄχ, ψυχὴ μου! σὰν τὸν Καὶν κ' ἐμεῖς
δὲν προσφέραμε στὸν Κτίστη τὴ θυσία ποὺ τοῦ
ἀρέσει, ἀλλὰ θυσία μολυσμένη, τις ῥυπαρές μας
πράξεις καὶ τὴν ἄχρηστη ζωὴ μας. Δὲν σκοτώ-
νεις μόνο μὲ μαχαίρι ἢ περιστροφὸ ἢ βόμβα·
σκοτώνεις καὶ μὲ τὴ σκέψι καὶ τὸ μῖσος. Ὅποιος
μισεῖ τὸν ἀδελφό του, «**ἀνθρωποκτόνος ἐστί**»
(Α' Ἰω. 3,15). Ἐγώ, Θεέ μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀδάμ, ἐγὼ
εἶμαι ἡ Εὐᾶ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Καὶν. Καὶ προχωρεῖ.

◆ Ἀμάρτησε ὁ **Δαυῖδ** (β' 23· ζ' 4, 5, 6, 18, 19). Ἡ ἔξοχη αὐ-
τῆ ψυχὴ γλίστρησε κάποτε κ' ἔπεσε φοβερά,
ἀνέμιξε τὴ μοιχεία μὲ φόνο (βλ. Β' Βασ. κεφ. 11ο)· σύντο-
μα ὅμως ἔδειξε μετάνοια καὶ τότε ἔγραψε τὸν
50ὸ ψαλμό. Μὰ ἐσύ, ψυχὴ μου, ἐνῶ ἔπεσες χει-
ρότερα, ἔμεινες ἀμετανόητη. Μετανόησε, ὁμο-
λόγησε καὶ φανέρωσε στὸν Παντογνώστη τὰ κρυ-
φά σου ἀνομήματα. Ἐγώ, πές, Σωτήρα μου, γλί-
στρησα σὲ ἀκολασία, ἔπεσα σὲ βόρβορο· ἐσύ
ἐλέησέ με καὶ πλύνε με μὲ τὰ δάκρυα. Ὅπως
εἶπε ὁ Κύριος, καὶ μιὰ ἁμαρτωλὴ ματιὰ, ποὺ
περιεργάζεται τὰ κάλλη ἀνδρὸς ἢ γυναικός,
εἶνε κι αὐτὴ πορνεία καὶ μοιχεία (βλ. Ματθ. 5,28). Ἐγὼ
εἶμαι ὁ Δαυῖδ, ἐγὼ εἶμαι ὁ πόρνος καὶ μοιχός.

♦ Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας μνημονεύει κάπου καὶ τὸν **φαραῶ** τῆς Αἰγύπτου (ε' 7, 13). Εἶδε θαύματα καὶ τὶς 10 πληγές (Ἐξ, κεφ. 7ο-11ο). Στὴν ἀρχὴ μετανοοῦσε, ἀλλὰ μετὰ παρέμενε πικρός, ἀμετανόητος. Καὶ ἐγώ, Χριστέ μου, παραμένω σκληρὸς κι ἀμετανόητος. Κλείνω μέσα μου ἕναν φαραῶ.

● Μετὰ τὴν παλαιὰ ἔρχεται σὲ πρόσωπα **τῆς καινῆς διαθήκης**, ποὺ κι αὐτὰ ἀμάρτησαν.

♦ Ἀμάρτησε ὁ **Πέτρος** (β' 4 στίχ. 13-14). Ὅταν βυθιζόταν στὰ κύματα τὸν ἔσωσες, Κύριε, μὰ αὐτὸς μπροστὰ σὲ μιὰ **παιδίσκη** σὲ ἀρνήθηκε μὲ τὸ «*Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*» (Ματθ. 26,72· βλ. & Λουκ. 22,56)· ἀμέσως ὁμως «*ἐξελθὼν ἔξω ἔκκλαυσε πικρῶς*» (βλ. Ματθ. 26,75. Λουκ. 22,62· βλ. & Μάρκ. 14,72). Κ' ἐγώ, Χριστέ, σὲ ἀρνοῦμαι κάθε μέρα μὲ τὶς παραβάσεις μου. Ὅπως λοιπόν, Σωτήρα μου, ἔσωσες ἐκεῖνον ὅταν σοῦ φώναξε «*Σῶσόν με*» (Ματθ. 14,30), ἔτσι ἄπλωσε τὸ χέρι, γλύτωσε κ' ἐμένα, ἀνάσυρέ με ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς ἀμαρτίας. Κλαίω πικρὰ ὅπως ἐκεῖνος· συχώρεσέ με. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πέτρος, ἀμάρτησα σὰν αὐτόν.

♦ Ἀμάρτησε ἡ **πόρνη** (β' 5,22 ζ' 17-17, 17-θ' 16, 17, 18· βλ. & θ' 6), ἀμάρτησα κ' ἐγώ. Δέξου λοιπόν, Χριστέ, καὶ τὰ δικά μου δάκρυα σὰν ἀλάβαστρο τοῦ μύρου τῆς ὅταν ἐπιστρέφοντας στὴ σωφροσύνη σοῦ ἄλειψε τὰ πόδια, τὰ σκούπιζε μὲ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς κ' ἐλάμβανε τὴν ἄφεισι. Μαζί τῆς σοῦ φωνάζω· Ἀμάρτησα, σπλαχνίσου με, κ' ἐγὼ εἶμαι σὰν αὐτήν. Γιατί, ψυχὴ μου, δὲν τὴν ζήλεψες;

♦ Ἐγὼ λοιπόν εἶμαι ὁ Πέτρος, ἐγὼ εἶμαι ἡ πόρνη, καὶ συνεχίζει· ἐγὼ εἶμαι ὁ **τελώνης** (β' 24· δ' 24· η' 14· θ' 16, 17), ἐγὼ εἶμαι ὁ **ληστής** (η' 14· θ' 21, 22) κ.λπ. κ.λπ.. Κανένα ἀμαρτωλὸ δὲν κατακρίνει· συμμαρτίζετε τὴν κατάστασί τους καὶ ζητεῖ λύτρωσι.

Ἐχει καὶ κάτι ἄλλο· Ἔγινε, λέει, μὲ τὰ πάθη μου «*αὐτείδωλον*» (δ' 26). Τί θὰ πῆ *αὐτείδωλον*; Ὅπως οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν εἶδωλα, ποὺ τὰ λάτρευαν, τὰ προσκυνοῦσαν, τοὺς ἔκαναν θυσίες, ἔτσι κ' ἐγὼ ἔχω στήσει εἶδωλο. –Μὰ ἐγώ, θὰ πῆτε, λατρεύω τὸ Χριστό, ἀσπάζομαι τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας· πῶς λατρεύω εἶδωλο;... Καὶ ὁμως· **λατρεύεις τὸν ἑαυτό σου**· πάθη καὶ κακίες ριζωμένες μέσα μας ὁδηγοῦν σὲ νέα μορφή εἰδωλολατρίας. Εἴμαστε στὸ σχῆμα μὲν Χριστιανοί, στὴν οὐσία δὲ εἰδωλολάτρες. Ἡ λέξις *αὐτείδωλον* συνοψίζει ὅλα τὰ πάθη.

Ἐχει καὶ ἄλλα μεγάλα νοήματα ὁ Μέγας Κανὼν. Τὸ κεντρικὸ νόημα εἶνε· Ἀμάρτησα, Θεέ μου, «*ὕπερ πάντας ἀνθρώπους*» καὶ **δὲν ὑπάρχει ἀμαρτία ποὺ δὲν τὴν ἔκανα** (βλ. β' 3· γ' 5, 12· δ' 4· ε' 15).

Ἦ Χριστέ, ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Πόσο διαφέρουμε ἀπὸ τὸν ποιητὴ, τὸν ἅγιο Ἀνδρέα!

Ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας καὶ γύριζα τὰ χωριά, συνήθιζα ὅταν συναντῶ κάποιον νὰ τὸν

προσφωνῶ –**Συναμαρτωλὲ** ἀδελφέ... Κάποιος ὁμως ἀκούγοντας αὐτὸ θύμωσε, μόνο ποὺ δὲ μ' ἔδειρε. –Ἀμαρτωλοὶ εἶσ' ἔσεῖς οἱ παπᾶδες, εἶπε· ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος Χριστιανός!... Ὅταν μπῆκα στὸ χωριὸ ρώτησα τὸν παπᾶ ποιὸς εἶν' αὐτός. –Ἦχι! λέει ὁ παπᾶς, αὐτὸς δὲν ἔχει ἀφήσει κοττέτσι γιὰ κοττέτσι, ὅλα τὰ ἔχει ρημάξει... Καὶ ὁμως θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του ἅγιο.

Γνώρισμα τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἢ ὑπερηφάνεια, γνώρισμα τοῦ ἁγίου ἢ βαθειὰ **ταπεινώσις**· ὅπως τῆς Παναγίας μας, ποὺ ἔλεγε ὅτι ὁ Κύριος «*ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ*» (Λουκ. 1,48)· ὅπως τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστὸς ἤρθε στὸν κόσμον νὰ σώσῃ ἀμαρτωλοὺς «*ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15)· ὅπως τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα ποὺ λέει ὅτι, Ἀμάρτησα πλιότερο ἀπ' ὅλους. Ἄν δὲν τὸ ποῦμε αὐτό, δὲν σωζόμαστε. Ἄγνοοῦμε τὸν ἑαυτό μας κ' ἐξομολογοῦμεθα γελώντας! Ὅλα τὰ θεωροῦμε ἀστεῖα. Θὰ πῆς·

–**Πῶς** ἕνας ποὺ δὲν ἔκανε τίποτε βαρὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του πιὸ ἀμαρτωλὸ ἀπ' ὅλους;

Ἐχει ἐξήγησι. Τί ἐξήγησι; Ψυχολογική. Ὅπως ἕνας ποὺ πάσχει ἀπὸ πόνο νομίζει ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν πονάει σὰν αὐτόν, ἔτσι καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς ποὺ ἔχει συναίσθησι καὶ ἔλεγχον συνειδήσεως. Τὸ λέει ἐδῶ· Κρίνομαι καὶ καταδικάζομαι «*ὕπὸ τῆς οἰκειᾶς συνειδήσεως, ἧς οὐδὲν ἐν κόσμῳ βιαιότερον*» (δ' 5). Προτιμότερο νὰ σὲ κεντήσῃ σκορπιὸς παρὰ ἢ συνειδήσις.

Κάποτε ὠδηγοῦσαν ἕναν εἰδεχθῆ ἐγκληματῆ γιὰ ἐκτέλεσι. Ὁ κόσμος τὸν ἔφτυνε, ἀλλὰ σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνας ἀσκητῆς γονάτισε καὶ ἔκλαιγε. –Καλόγερε, λυπᾶσαι τὸν κακοῦργο; τοῦ ἔλεγε ὅλοι. Τί ἀπήντησε ἐκεῖνος· –Ἀδέρφια μου, ἂν δὲν μὲ φύλαγε ὁ Θεός, ἐγὼ θὰ ἔκανα χειρότερα ἀπ' ὅ,τι ἔκανε αὐτός. **Ἄν λείψῃ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ**, ὅλα τὰ ἐγκλήματα μπορεῖ νὰ διαπράξῃς. Γι' αὐτὸ νὰ λέμε «*Ἥμαρτον ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπων...*» (β' 3), καὶ νὰ τὸ αἰσθανώμεθα, ἰδίως ὅταν πηγαίνουμε νὰ ἐξομολογηθοῦμε.

–Μὰ αὐτό, θὰ μοῦ πῆτε, φέρνει **ἀπελπισία**. Ὁ Ἰούδας ἀπελπίστηκε καὶ «*ἀπελθὼν ἀπήγατο*» (Ματθ. 27,5), κρεμάστηκε ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Ἦχι αὐτό! Συναίσθησι τῶν ἀμαρτημάτων μας ναί, ἀλλ' **ἀπελπισία ποτέ**. Ποιὰ εἶνε ἡ **ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας**; Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα του, ποὺ ἐδῶ λέγονται *κολυμβήθρα* καὶ *κρατήρ* (δ' 18-22). «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7).

Εἴθε τὸ πνεῦμα τῆς **ταπεινώσεως**, τῆς **συντριβῆς** καὶ τῆς **κατανύξεως** νὰ κυριαρχήσῃ στὶς καρδιές μας, γιὰ νὰ βροῦμε ἔλεος κατὰ τὴν φοβερὰ ἡμέρα τῆς Κρίσεως· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2174	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευὴ 12 Ἀπριλίου 2019 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ θρυλικὸ κοντάκιο

«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...» (Ἀκάθ. ὕμν. κοντ.)

Ἀκάθιστος ὕμνος! ἀγαπητοί μου. Πάντοτε ὁμιλῶ στὴν ἀκολουθία αὐτὴ καὶ συνήθως ἐξηγῶ κάποιον ἀπὸ τὰ «Χαῖρε», ποὺ εἶνε μία ἐπανάληψις τοῦ πρώτου ἐκείνου «Χαῖρε» ποὺ ἀπηύθυνε ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο στὴ Ναζαρέτ (Λουκ. 1,28). Ἀπόψε ὅμως δὲν θὰ ἐρμηνεύσω κάποιον «Χαῖρε»· θὰ ὑπενθυμίσω τὸ ἱστορικὸ τῆς ἡμέρας, μὲ σκοπὸ νὰ δοῦμε **πῶς γράφτηκε** τὸ ὑπέροχο κοντάκιο «Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...» (Ἀκάθ. ὕμν. κοντ.), τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς βυζαντινῆς ποιήσεως.

Ἄς ταξιδέψουμε στὸ παρελθὸν μὲ τὴ σκέψι μας, ποὺ εἶνε τὸ ταχύτερο μέσο. Ἔτοιμοι; Ἀπογειωνόμαστε! Πετοῦμε πετοῦμε, διασχίζουμε αἰῶνες, καὶ φτάνουμε σ' ἓνα ἔτος· προσγειωνόμαστε στὸ **626 μ.Χ.** Ποῦ βρισκόμαστε; Εἵμαστε στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, στὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, **τὴν Κωνσταντινούπολι**. Πηγαινόμαστε νοερὰ στὸν περικαλλῆ, τὸν μοναδικὸ ναὸ (ποὺ μ' ἀξίωσε κ' ἐμένα ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ τὸ 1987), τὸ **ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας**. Εἶνε κατάμεστος ἀπὸ χιλιάδες πιστοὺς, ποὺ δέονται ὅλοι στὸν Κύριο μὲ δάκρυα.

Τί συμβαίνει; Ὁ βασιλεὺς **Ἡράκλειος** εἶνε ἔτοιμος νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τοῦ **Χοσρόη** ἡγεμόνος τῶν Περσῶν, γιατί αὐτὸς κυρίευσεν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ σὺλησεν - πῆρε ὡς λάφυρο, τὸν **τίμιον σταυρό!** Ὅλοι, ἀπὸ τὸν πατριάρχη μέχρι τὸν τελευταῖο πιστό, εἶνε συγκινημένοι. Ὁ Ἡράκλειος γονατίζει, παρακαλεῖ τὴν Παναγία νὰ τοὺς δώσῃ τὴν νίκη, γιὰ νὰ φέρῃ πίσω τὸν τίμιον σταυρό. Ἄφησε τὸν διάδοχό του, παιδί 10 ἐτῶν, νὰ κλαίῃ· ἐμπιστεύθηκε τὴν Πόλι στὸν στρατηγὸ Βῶνο καὶ στὸν πατριάρχη Σέργιο, καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Βυζάντιο.

Δὲν πλησίασε τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ βορρᾶ, ἀλλὰ ἐπλευσε καὶ ἀποβιβάστηκε στὴν ἀπέναντι τῆς Κύπρου ἀκτὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀπὸ κεῖ, περὼντας δύσβατα βουνὰ κι ἀκολουθώντας πε-

ρίπου τὴν πορεία ποὺ ἀκολούθησε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἔφτασε ἀπὸ δυσμὰς αἰφνιδιαστικὰ **στὴν Περσία**· καὶ ἐκεῖ ἔδωσε μάχες, κυρίευσεν φρούρια καὶ **νίκησε τὸν ἐχθρό.**

Ἄλλὰ ὁ Χοσρόης, ἐπίμονος, θέλησε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντιπερισπασμὸ καὶ ἔστειλε μία στρατιά του, ἡ ὁποία βάραισε πρὸς τὸ Βυζάντιο καὶ ἔφτασε ἀνατολικά ἔξω ἀπὸ τὰ πρόθυρα τῆς Βασιλευούσης. Συγχρόνως πλῆθος Ἄβαροι, ἄλλος βάρβαρος λαὸς σκυθικῆς καταγωγῆς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν χαγᾶνο, τὸν ἡγεμόνα τοὺς δηλαδὴ, ἔφτασαν κι αὐτοὶ ἐκ δυσμῶν μὲ στρατό, πολιορκητικὰς μηχανὰς καὶ πλοιάρια - μονόξυλα ποὺ πλημμύρισαν τὸν Κεράτιο κόλπο. **Ἡ Κωνσταντινούπολις πολιορκεῖται** ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης. Ὁ ἀγώνας εἶνε ἄνισος, ὁ κίνδυνος μεγάλος. Μέσα στὴν Πόλι δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μικρὴ φρουρὰ δώδεκα χιλιάδων στρατιωτῶν. Ὁ ἄξεστος χαγᾶνος ἀπειλεῖ μὲ ἰταμότητα· Μόνο ἂν γίνετε πουλιὰ νὰ πετάξετε ἢ ψάρια νὰ κολυμπήσετε θὰ γλυτώσετε· παραδοθῆτε, δὲν σᾶς σώζει τίποτα. Οἱ Βυζαντινοὶ ἀπαντοῦν· Δὲν παραδίδουμε τὴν Πόλι, καὶ **πέφτουν σὲ προσευχὴ στὴν Παναγία.**

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε· ἡ Παναγία θαυματουργεῖ. Τὴ νύχτα, ὅπως βεβαιώνουν οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς, καὶ ἐνῶ ἦταν γαλήνη, φύσηξε ἄνεμος σφοδρὸς, θύελλα, καταιγίδα τρομερὴ μέσα στὸν Βόσπορο. Τὰ μονόξυλα τῶν Ἀβάρων τσακίστηκαν, καταστράφηκαν, καὶ πολλοὶ πολιορκηταὶ πνίγηκαν. Ὅταν τὸ πρωὶ ἔλαμψε ὁ ἥλιος, στὴ θάλασσα ἐπέπλεαν σανίδες καὶ πτώματα· οἱ ὑπόλοιποι ἔλυσαν τὴν πολιορκία κ' ἔφυγαν. Οἱ Βυζαντινοὶ εἶχαν νικήσει. Στὴν πραγματικότητα **νίκησε ποιὸς· ἡ Παναγία!** Αὐτὴ ἦταν ἡ στρατηγὸς τοῦ πολέμου. Γι' αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ μαζεύτηκαν ὅλοι στὸν περίφημο ναὸ τῶν Βλαχερνῶν, καὶ ἐκεῖ, ὄρθιοι ὅλη τὴ νύχτα, ἔψαλαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ὕμνο·

**«Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια
ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε».**

Ἐδῶ δηλαδή, ὁ ἄγνωστος ἀλλὰ καὶ ἄφθαστος ποιητὴς **προσωποποιεῖ τὴν ἔνδοξη Πόλι** μας, τῆς δίνει φωνή, καὶ τὴν ἀκοῦμε τώρα νὰ λέη· Σ' ἐσένα Παναγία, τὴν Στρατηγῶ πού με ὑπερασπίσθηκε, ἐκφράζω ἐγὼ ἡ Πόλις σου τὰ εὐχαριστήριά μου, γιατί με λύτρωσες ἀπὸ τὰ δεινὰ πού με ἀπειλοῦσαν. Ἀλλὰ σοῦ ζητῶ, καὶ σὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη παρόμοια περίστασι, σὺ πού ἡ δύναμί σου εἶνε ἀκαταμάχητη, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε εἶδους κίνδυνο, γιὰ νὰ σοῦ κράζω· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε!

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια ἡ ἱστορία καὶ ἔτσι συνετέθη τὸ μνημειῶδες προοίμιο τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Ἄν θὰ θέλαμε ἐμεῖς σήμερα, μετὰ ἀπὸ 14 περίπου αἰῶνες ἀφ' ὅτου αὐτὸ φέρεται στὰ χεῖλη τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, νὰ σταθμίσουμε τὴν ἱστορικὴ σημασία του καὶ ν' ἀποτιμήσουμε τὴν πνευματικὴ ἀξία του, θὰ λέγαμε ὅτι τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...*», τὸ θρυλικὸ μας κοντάκι, **τί εἶνε;**

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **πνευματικῆς**, εἶνε μία ἔκφρασι τῆς εὐγενείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ εὐεργετημένου πρὸς τὸν εὐεργέτη του·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **πίστεως**, εἶνε ἕνας ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μὲ τὶς ἐκφράσεις του τιμᾷ καὶ μεγαλύνει ὀρθοδόξως τὴν κραταιὰ Βασιλισσα καὶ ἄσπιλη Μητέρα τοῦ Θεοῦ·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **ἐθνικῆς καὶ πατριωτικῆς**, εἶνε ἔμβλημα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλλάδος· ὅπως τὸ «*ἜΩ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε...*» (Αἰσχύλου, Πέρσαι 402-405· παρὰ Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 462) ἦταν ἔμβλημα τῆς ἀρχαίας προχριστιανικῆς Ἑλλάδος, ἔτσι αὐτὸ εἶνε τὸ σῆμα μιᾶς μετὰ Χριστὸν χιλιετοῦς ἱστορικῆς περιόδου τοῦ βίου της·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **αἰσθητικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς**, εἶνε ἕνα μνημειῶδες δεῖγμα ὑψηλῆς ποιήσεως τόσο στὸ περιεχόμενον ὅσο καὶ στὴ μορφή·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **κοινωνικῆς**, εἶνε ἕνα σημεῖο εἰρήνης, συναντήσεως καὶ ὁμοφροσύνης τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἀνά τὴν οἰκουμένη·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **ψυχολογικῆς**, εἶνε ἡ διαχρονικὴ ἔκφρασι τῆς πιστευσούσης ψυχῆς, ἡ παρήγορη καταφυγὴ τοῦ δεινοπαθοῦντος λαοῦ, ἡ ἰσχυρὴ ἐλπίδα κάθε ἀγωνιστοῦ τοῦ δικαίου·

♦ ἀπὸ πλευρᾶς **ἐκκλησιαστικῆς** εἶνε, ὅπως ὀρθῶς χαρακτηρίσθηκε, ὁ «ἐθνικὸς ὕμνος» τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως τὸ «Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν

κόψη...» τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ εἶνε ὁ ἐθνικὸς ὕμνος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους·

♦ μὲ λίγα λόγια, εἶνε ἡ σύννοψις τῶν ἱερῶν **συναισθημάτων** τῆς ψυχῆς μας, ἡ συμπερίληψις τῶν ἱερῶν **βιωμάτων** τοῦ ἔθνους μας, ἡ ἀνακεφαλαίωσις τῆς ἱστορικῆς **πεύρας** τῆς πατρίδος μας, ἡ ἀδιάψευστη **ἐλπίδα** τοῦ λαοῦ μας.

Οἱ γέροντες ἀρεσκοῦμεθα νὰ μελετοῦμε τὰ ἱστορικὰ **γεγονότα τοῦ παρελθόντος**. Καὶ σὲ ὅσους ἐκ τῶν νεωτέρων εἰρωνεύονται καὶ λένε ὅτι αὐτὰ ἦταν «*τῶ καιρῶ ἐκείνῳ*», ἔχουμε νὰ ὑπενθυμίσουμε, ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπανελήφθη καὶ στὰ νεώτερα χρόνια· τὸ θαῦμα τοῦ 626 ἔγινε καὶ στὶς ἡμέρες μας, **τὸ 1941**. **Ἡμουν μάρτυς** καὶ παρακολούθησα ἀπὸ κοντὰ τὸν τιτάνιο ἐκείνον ἀγῶνα καὶ τὶς θυσίες του· χίλια καὶ πλέον πόδια ἔκοψαν οἱ γιατροὶ ἀπὸ τὰ κρυοπαγήματα! Δὲν εἶδα ποτέ ἄλλοτε στὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος **τέτοια πίστι**· εἶχαν στὸ λαιμὸ κρεμασμένο τὸν τίμιον σταυρό, πού τοὺς ἔδωσε ἡ γιαγιά τους, καὶ στὸν κόρφο τους μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού μοιράστηκε διὰ τῶν στρατιωτικῶν ἱερέων σὲ ὅλο τὸ στρατὸ ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρύσανθο. Γι' αὐτό, ὅταν κατελάμβαναν ἕνα ὕψωμα, ἔστηναν τὴν ἐλληνικὴ σημαία καὶ ἔψαλλαν «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». Τὰ διηγοῦμαι αὐτὰ καὶ συγκινοῦμαι, γιατί ὑπῆρξα κ' ἐγὼ μάρτυς τῆς νεωτέρας ἐνδόξου ἱστορίας τῆς πατρίδος μας. Αὐτὰ **στὴν Ἑλλάδα**.

Καὶ στὴ Ῥωσία ὁμως νέο θαῦμα σημειώνεται. Ἐκεῖ πού ἔκαιγαν τὶς ἐκκλησιές, τώρα κι αὐτοὶ ψάλλουν τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...*». Δὲν εἶνε αὐτὸ μία νίκη; Μάλιστα. Ζῆ καὶ βασιλεύει ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλὰ σήμερα, ἀδελφοί μου, μὲ πιάνει **μελαγχολία**. Δὲν θέλω νὰ βλέπω ἄνθρωπο· ἀηδίασα, θέλω νὰ φύγω. Ἡ φωνή μας εἶνε «*φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ*» (πρβλ. Ἠσ. 40,3 = Ματθ. 3,3. Μάρκ. 1,3. Λουκ. 3,4. Ἰω. 1,23). Δὲν ὑπάρχουν αὐτιὰ ν' ἀκούσουν. Οἱ πολλοὶ ζοῦν μιὰ ζωὴ ὑλῶδη, ρεμαλοειδῆ, γίναμε Σόδομα καὶ Γόμορρα· τὸ τέλος μας θὰ 'νε ἄθλιο. Οἱ Νεοέλληνες **εἴμαστε ὑποκριταί**. Φύγαμε ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ· ὁ Χριστὸς εἶνε στὸ στόμα μας, μὰ στὴν καρδιά μας εἶνε ὁ διάβολος. Ἀπόδειξις τῆς **θεομπαιξίας** οἱ φρικτὲς **βλασφημίες** πού ἀκούγονται. Στους ναοὺς ψάλλουμε «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...*», ἀλλὰ ἔξω ἀκοῦς βλαστήμιες. Ποῦ νὰ πάω, Χριστέ μου, ποῦ νὰ σταθῶ;

Δὲν συνεχίζω. Γιατὶ ἂν συνεχίσω, θὰ ἐλέγξω σκληρά. Ἄρκετὰ κήρυξα, ἀγωνίσθηκα· **ἄς σιωπήσω**, νὰ μὴν ἀκούγεται πιὰ ἡ ὀχληρὰ φωνή μου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2176	Κυριακὴ Ε' τῶν Νηστειῶν 14 Ἀπριλίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Καλλιστεῖα

Φθάσαμε, ἀγαπητοί μου, ὀπισθοχωρώντας καὶ γυρίζοντας πίσω, σὲ ἐποχὴ εἰδωλολατρικῆ.

Ἡ μυθολογία λέει, ὅτι ὅταν ὁ Πηλεὺς καὶ ἡ Θέτις τελοῦσαν τοὺς γάμους τῶν ἔγιναν **καλλιστεῖα στὸν Ὀλυμπο** καὶ ἦταν προσκεκλημένη ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῶν θεῶν. Μουσικὴ καὶ φαγοπότι. Ἀνοιχτές οἱ πόρτες. Ὑποδεχόταν ἡ Ἀφροδίτη, κερνοῦσε κρασί ὁ Βάκχος, τραγουδοῦσε ὁ Ἀπόλλων. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ὁ μοιχὸς Δίας, ἡ ἄπιστη Ἥρα καὶ οἱ κόρες τῆς ἔτοιμες γιὰ ὀργιῶδη χορό, σάτυροι μὲ τὶς οὐρές τους, ἔξαλλες βακχίδες, γυμνὲς νύφες σπηλαίων, δασῶν, λιμνῶν, ποταμῶν.

Ἀλλὰ μία θεά, ἡ **Ἔρις**, δὲν εἶχε προσκληθῆ καὶ προσβεβλημένη ἐκδικήθηκε ρίχνοντας τὴν ὥρα τοῦ συμποσίου ἓνα **χρυσὸ μῆλο** μὲ τὴν ἐπιγραφή «*Τῇ καλλίστῃ*», νὰ δοθῆ δηλαδὴ στὴν ὠραιότερη θεά. Αὐτὸ προκάλεσε διαπληκτισμὸ Ἥρα, Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη διεκδικοῦσαν τὸ μῆλο. Γιὰ νὰ λυθῆ ἡ διαφωνία, ὁ Ἑρμῆς τὶς ὠδήγησε σὲ ἄλλη κορυφή, στὸ ὄρος Ἴδη, ὅπου ὁ Πάρις ἔβασκε τὰ κοπάδια τοῦ πατέρα του. Αὐτὸν ἔβαλαν νὰ κρίνῃ, κι αὐτὸς ἔκρινε ὡς ὠραιότερη τὴν Ἀφροδίτη, γιὰτὶ αὐτὴ τοῦ ὑποσχέθηκε κρυφὰ ὅτι θὰ τὸν διευκολύνῃ νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴν ὠραία Ἑλένη. Ἡ δὲ ἄρπαγὴ τῆς Ἑλένης ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γίνῃ στάχτη τὸ βασίλειο τῆς Τροίας· αὐτὸ ἦταν τὸ ἀπώτερο ἀποτέλεσμα τῶν πρώτων ἐκείνων καλλιστείων.

–Τί δουλειὰ ἔχουμε ἐμεῖς, θὰ πῆ κάποιος, μὲ τοὺς «*βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους*» (Ἀ' Τιμ. 4,7) τῆς εἰδωλολατρίας;... Δὲν τὰ εἶπαμε αὐτὰ πρὸς ἔπαινον τῆς εἰδωλολατρίας, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο σκοπὸ· γιὰ νὰ τονίσουμε, ὅτι ἡ **εἰδωλολατρία ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κατέβηκε στὴ χριστιανικὴ κοινωνία**. Ἄν ἀμφιβάλλετε, τότε ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο ἄς πᾶμε στὴν πρωτεύουσά μας, τὴν Ἀθήνα.

Τὸ 1952 ἔγιναν γιὰ πρώτη φορὰ **καλλιστεῖα στὸ ξενοδοχεῖο «Μεγάλῃ Βρετανία**». Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μᾶς ἦρθε νέο φρούτο, μᾶς πέταξαν

ἓνα χρυσὸ μῆλο μὲ τὴν ἐπιγραφή «*Τῇ καλλίστῃ*». Τὸ μῆλο λέγεται «**Στάρ - Ἑλλάς**». Δηλαδὴ, διευθύνονται κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων Ἀμερικῆς, ποὺ ψαρεύουν παντοῦ νὰ βροῦν δύστυχε κοπέλλες πρόθυμες νὰ ἐπιδεικνύουν τὶς σάρκες τους, ἔκαναν διαγωνισμό ἀνά τὴν οἰκουμένη, γιὰ νὰ ἐκλεγῆ μεταξὺ τῶν καλλονῶν τῶν λαῶν ἡ πρώτη, ἡ παγκόσμιος «στάρ». Καὶ οἱ εὐσχήμονες αὐτοὶ ἔμποροι τῆς σαρκὸς ἀπευθύνθηκαν καὶ στὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ στείλῃ στάρ.

Ἡ **ἀπάντησι** ποὺ τοὺς χρειαζόταν ἦταν ἡ ἐξῆς.

–Μάθετε, κύριοι, ὅτι ἡ Ἑλλάδα μετὰ τὴν κατοχὴ καὶ τὸν ἐμφύλιο ἔχει μεταβληθῆ σὲ κρανίου τόπο, Γολγοθᾶ. Θρηνεῖ σὲ τάφους 500.000 παιδιῶν τῆς, μὲ μυριάδες ἀναπήρους, χήρες καὶ ὀρφανὰ, κ' ἐσεῖς μᾶς ζητᾶτε στάρ; Δὲν ἔχουμε στάρ. Χέρια, πόδια, μύτες, αὐτιά κομμένα, μάτια βγαλμένα, νεανικὰ πρόσωπα παραμορφωμένα ἀπὸ τὰ βλήματα τῶν ὄλμων, αὐτὰ ἔχει νὰ στείλῃ ὡς δείγματα καλλονῆς. Αὐτὰ εἶνε τὰ φωτεινά τῆς ἄστρα. Γι' αὐτὰ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ. **Ἰδέα εἶνε ἡ Ἑλλάδα, σάρκες μὴ ζητᾶτε**. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ Ἑλληνίδα ἀξία τοῦ ὀνόματός της ποὺ θὰ λησμονήσῃ τὸ δράμα μας καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὶς σάρκες τῆς, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ σάρκες τῶν ἡρώων ἀδελφῶν τῆς, ποὺ ἔπесαν γιὰ τὴν ἐλευθερία, δὲν σάπισαν ἀκόμη στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας. Ἡ Ἑλλάδα, κύριοι ἐπιχειρηματίες τῶν κινηματογράφων, πενθεῖ, δὲν ἔχει νὰ σᾶς στείλῃ στιλβωμένες ἐπιδερμίδες γιὰ διεθνῆ ἔκθεσι. Ψάξτε ἄλλοῦ νὰ βρῆτε τὶς καλλονές σας.

Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἔνε ἡ ἀπάντησι τῆς πατρίδος μας. Ἀλλὰ δυστυχῶς τέτοιες σκέψεις δὲν ἐπικράτησαν. Καὶ ἔτσι **ἔγιναν κ' ἐδῶ κινηματογραφικὰ καλλιστεῖα**. Ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν ἀνέλαβε ἀδίστακτα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ξένους. «Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὰ καλλιστεῖα», φώναζε ὁ συντάκτης, «νὰ μᾶς στείλουν τὶς φωτογραφίες τους»· καὶ ὄχι μόνον κεφάλι καὶ μποῦστο ἀλλὰ καὶ ὅλο-

σωμες με ...μαγιά, και κατόπιν να παρουσιαστούν ἔτσι μπροστά σὲ ἑλλανόδοικο ἐπιτροπὴ ἀπὸ δημοσιογράφους, ἠθοποιούς, λογοτέχνες, γλύπτες, ζωγράφους, καθηγητὰς πανεπιστημίου κι ἀκαδημαϊκούς. Δημοσιεύθηκε και φωτογραφία τῆ στιγμῆ πού μία δύστυχη Ἑλληνίδα, σχεδὸν γυμνή, στέκεται μπροστά τους και τὴν ἐξετάζουν ἐπιμελῶς, λὲς κ' εἶνε βοδινοῦ κρέας σὲ συνοικιακὸ κρεοπωλεῖο. Αὐτὸ εἶνε ἔργο ὑψηλό, ἔργο ἐπιστημόνων. Τί ρεζιλίκι!

Ἔτσι πολλὲς Ἑλληνίδες περνοῦσαν γυμνὲς μπροστά στὴν ἐπιτροπὴ, και δημοσιεύονταν φωτογραφίες τους. Στὴν ἀπορία, **γιατί** νὰ ἐκτίθενται ἔτσι δημοσίως οἱ Ἑλληνίδες; ἢ ἀπάντησι εἶνε: **τὸ κέρδος!** ἐφημεριδοπῶλες φώναζαν «Ἐδῶ κορίτσια με μαγιά», «Ἐδῶ κορίτσια μιὰ δραχμῆ». Αὐτὴ ἢ εἴσπραξι διαφέρει πολὺ ἀπὸ τίς εἰσπράξεις οἴκων ἀνοχῆς;

Δύστυχες Ἑλληνίδες, τί ἐξευτελισμὸ ἔχετε ὑποστῆ! Κι ἂν εἴστε Ἑλληνίδες, γιατί δὲν παρουσιάζεστε με τὰ ὀνόματά σας, ἀλλὰ με ὀνόματα ξένα· Τζό, Τίπ, Γιολάντα, Λία, Ρισβίντα, Ὑβόν, Λα-βά, Μαρούσκα...; Κι ὁ ἐξευτελισμὸς συνεχίστηκε· ἀπὸ ὅλες ἐκεῖνες προκρίθηκαν δέκα και τελικὰ μία ἐξελέγη «Στάρ - Ἑλλάς». Ἐξελέγη τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου, καθὼς ξημέρωνε Ἐ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα προσκεκλημένων, ἐκείνων δηλαδὴ πού εἶχαν ἀγοράσει τὸ ἀλμυρώτατο εἰσιτήριο τῶν 250 χιλιάδων δραχμῶν. Σπατάλες, πού προκαλοῦν τὸ λαὸ και δημιουργοῦν κατάστασι πού ἐγκυμονεῖ θύελλες. «Ἄλλοιμονο σ' ἐκείνους πού γελοῦνε ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε», λέει ὁ ποιητὴς Παράσχος. Και κλαῖνε πολλοὶ σήμερα στὴν Ἑλλάδα, πάρα πολλοί.

Τὰ κινηματογραφικὰ καλλιστεῖα, ἐξελιγμένη μορφή τῶν θλιβερῶν ἐκείνων καλλιστείων πού ἴδρυσε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Ἑβραῖος δημοσιογράφος Ντὲ-Βαλὲφ πρὸς ἀνάδειξιν τῆς «Μίς-Εὐρώπη», **καταδικάζονται ἀπὸ τὴν ἀδιάφθορη συνείδησι** τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ νοῦς και ἡ καρδιά τοῦ Χριστιανοῦ ἐξανίσταται.

Και οἱ πρῶτοι κακοὶ καρποὶ ἐμφανίστηκαν ἤδη· **ἡ εἰρήνη φυγαδεύεται** ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, χιλιάδες νέες ξεμουαλίζονται, πλάθουν ὄνειρα, θεωροῦν ἰδανικό τους νὰ γίνουν στάρ, εἴδωλο. Ἔτσι **ἀλλοιώνεται ὁ χαρακτήρας τῆς Ἑλληνίδος.** Ἐξαμερικανίζόμεθα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐπικίνδυνος κατήφορος σὲ στόματα ἀβύσσου, πού χάσκουν γιὰ νὰ καταπιοῦν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ κατηφόρα αὐτὴ πρέπει νὰ σταματήσῃ ὀπωσδήποτε και ἐγκαίρως. Οἱ δυνάμεις πού

τάχθηκαν φρουροὶ τῶν παραδόσεων θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀντιδράσει. Ἡ Ἱεραρχία μας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κηρύξει **σταυροφορία κατὰ τοῦ γυμνισμοῦ** με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν. Κάτι περισσότερο. Φανταστῆτε. Τὴ νύχτα ἐκεῖνη τῆς ἐκλογῆς **ὁ ποιμενάρχης** νὰ πάρῃ τὸ ράβδι του και νὰ πάῃ στὴν αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρεττανία», και ἀπευθυνόμενος στὸ πλῆθος τῶν ἀριστοκρατῶν πού θὰ εἶχαν μαζευτῆ νὰ ὑψώσῃ τὴ φωνή του και νὰ πῆ:

Κύριοι, κυρίες, δεσποινίδες ὑποψήφιεσ καλλονές· χθὲς τὸ βράδυ στοὺς ναοὺς μας ἐψάλη ὀλόκληρος ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος με τὰ 144 «*Χαῖρε*» πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία. «*Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης...*»· «*Χαῖρε, ἢ στήλη τῆς παρθενίας...*»· «*Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων...*». Θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω· αὐτὸ πού θὰ γίνῃ στὴν αἴθουσα αὐτὴ συμβιβάζεται με τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο, με τὴν «*Ἱσυχία τῆς παρθενίας*», με τὸ κήρυγμα περὶ ἐγκρατείας και ἀγνότητος; Ἔσεῖς, κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, τί σχέσι ἔχετε με τὰ ἀστέρια τοῦ ἀμαρτωλοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος τῆς Ἀμερικῆς; Κ' ἐσεῖς, κύριοι, τί θέλετε ἐδῶ; ὡς Χριστιανοί, ὡς Ἕλληνες, ὡς ἀνθρωποὶ δὲν ντρέπεστε; Ὡς ποιμενάρχης σας, πού θὰ δώσω φρικτὸ λόγο γιὰ τὸν καθένα και τὴν καθεμίαν σας, σᾶς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου νὰ ἀδειάσετε αὐτὴ τὴν αἴθουσα και νὰ γυρίσετε στὰ σπίτια σας. Διανύουμε περίοδο Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πᾶμε πρὸς τὰ σεπτὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος, και **τέτοια θεάματα ἀπαγορεύονται ἀπολύτως...**

Εἶμαι βέβαιος ὅτι και μόνο ἢ ἐμφάνισι τοῦ γέροντος ἀρχιεπισκόπου στοὺς διαδρόμους τοῦ ξενοδοχείου θὰ δημιουργοῦσε ταραχὴ και σύγχυσι, και **κανεὶς δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀναίδεια** νὰ μείνῃ ἐκεῖ και νὰ ἐκλέξουν στάρ.

Ἄλλὰ Ἐκκλησία δὲν εἶνε μόνο ὁ ἀρχιεπίσκοπος· εἶνε και οἱ ἱερεῖς και οἱ ἱεροκήρυκες και ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ και οἱ νέοι και τὰ παιδιὰ τῶν κατηχητικῶν σχολείων και ὅλος γενικὰ ὁ εὐσεβὴς λαός. **Ὁ καθένας ἄς ξεσηκωθῆ.** Εἶνε ἐπιταγὴ τῶν ἡρώων μας ἀπὸ τὸ 1821 και ἐξῆς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Χόλλυγουντ, Σόδομα και Γόμορρα. Ὑπάρχουν ἀστέρια πού φωτοβολοῦν στὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν, και ὑπάρχουν ἀστέρια πού σχηματίζουν πάνω στὸ βόρβορο τὰ πέλματα τῶν χηνῶν· ἄς διαλέξουμε.

Τὰ καλλιστεῖα δὲν ἔχουν θέσι ἐδῶ. Οἱ ἀρμόδιες ἀρχὲς ἔχουν μεγάλη εὐθύνη. Λαὲ τῆς Ἑλλάδος, ξύπνα! σήκω, τί κοιμάσαι;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1044 ²	Προηγιασμένη θεία λειτουργία 17 Ἀπριλίου 2019 (2004)	Συντάκτης (+) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Σύγκρισι τῆς προηγιασμένης μὲ τὶς ἄλλες λειτουργίες

Α'

Νὰ εὐχαριστήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸ Θεὸ πού μᾶς ἐλέησε νὰ γεννηθοῦμε μέσα στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, τὸ περιβόλι αὐτὸ πού εἶνε γεμάτο λουλούδια πνευματικά. Ἐνα τέτοιο λουλούδι, πού μόνο μέσα στὴ γλάστρα τῆς Ὁρθοδοξίας φυτρώνει, εἶνε ἡ **προηγιασμένη λειτουργία**. Γι' αὐτὴν θὰ μιλήσουμε.

Ἡ λειτουργία αὐτὴ **διαφέρει** ἀπὸ τὶς λειτουργίες τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. **Σὲ τί διαφέρει;**

1. Τὴν πρώτη διαφορὰ τὴ λέει τὸ **ὄνομά της**: ὀνομάζεται *προ-ηγιασμένη*. Γιατί ὀνομάστηκε ἔτσι; Στὶς ἄλλες λειτουργίες, πού εἶπαμε, ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα εἶνε τὰ τίμια δῶρα, ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, καὶ τὴν ἱερὰ ἐκείνη στιγμή πού ὁ ἱερεὺς λέει «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...*» ἔρχεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ κάνει τὸ ψωμὶ σῶμα καὶ τὸ κρασί αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα. Στὴν προηγιασμένη ὁμως δὲν συμβαίνει αὐτό: **τὰ δῶρα ἔχουν ἁγιασθῆ πρωτύτερα**, σὲ ἄλλη λειτουργία πού ἔχει κάνει προηγουμένως ὁ ἱερεὺς. Φυλάσσονται στὸ ἅγιο ἄρτοφόριο καὶ ἐξάγονται τώρα· εἶνε ἡδη ἁγιασμένα, εἶνε σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ.

Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία; Γιὰ τὸν ἐξῆς λόγο. Ὁ 52ος (NB) κανόνας τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέει, ὅτι τὴ μεγάλη Τεσσαρακοστὴ ἀπαγορεύεται νὰ γίνεται λειτουργία Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου· ἐπιτρέπεται μόνο Σάββατο καὶ Κυριακῆ, καθὼς καὶ στὴν ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Γιατί; Διότι ἡ λειτουργία Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου ἔχει ἀναστάσιμο χαρακτήρα, πού δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ πένθιμο κλίμα τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς.

–Καὶ δὲν φτάνουν οἱ λειτουργίες τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς; θὰ ρωτήσετε.

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ δὲν ἦταν σὰν κ' ἐμᾶς ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Ἐνωθῆσαν τὴν ἀνάγκη νὰ

κοινωνοῦν ὄχι μόνο τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακῆ, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος· καὶ Τετάρτη πού εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς προδοσίας, καὶ Παρασκευὴ, πού εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅπως ἡ μάνα καὶ πρὶν μιλήσῃ τὸ παιδί τῆς καταλαβαίνει τί θέλει, ἔτσι καὶ ἡ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἡ γλυκεῖά μας μάνα, ἀκούει τὰ παιδιά τῆς τί θέλουν. Καὶ ὅπως καμμιὰ μάνα δὲν ὑπάρχει πού τὸ παιδί τῆς θὰ ζητήσῃ ψωμὶ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα (πρβλ. Ματθ. 7,9. Λουκ. 11,11), ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας· ἐφ' ὅσον τὰ παιδιά τῆς ζητοῦσαν πνευματικὸ ψωμί, «*τὸν οὐράνιον ἄρτον*» (θ. Λειτ.), ἐκτὸς Σαββάτου καὶ Κυριακῆς πού γίνεται λειτουργία Χρυσοστόμου καὶ Βασιλείου, ὥρισε τὶς Τετάρτες καὶ Παρασκευὲς τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἢ ἂν συμπέσῃ κι ἄλλη ἑορτὴ, νὰ τελεῖται ἡ προηγιασμένη, **γιὰ νὰ κοινωνοῦν συχνότερα οἱ Χριστιανοί**.

2. Διαφέρει ἡ προηγιασμένη καὶ **στὴν ἀκολουθία** τῆς. Ἔχει μερικὰ κατανυκτικὰ λόγια.

α') Πρῶτα - πρῶτα ἔχει **περισσότερα ἀναγνώσματα**· ἔχει ψαλμοὺς καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ κομμάτια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τὴ Γένεσι καὶ τὶς Παροιμίες. Κοντὰ σ' αὐτὰ ὑπολογίστε καὶ τὰ ἀναγνώσματα ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφήτες καὶ μάλιστα τὸν Ἡσαΐα, τὸ λεγόμενο «πέμπτο εὐαγγελιστὴ», πού ἀκοῦμε στὶς ὥρες. Συναιστῶ σὲ ὅλους ὅσοι ξέρετε γράμματα, τὶς ἡμέρες αὐτὲς νὰ διαβάσετε τὸν προφήτη Ἡσαΐα, ἔστω καὶ ἂν δὲν καταλαβαίνετε ὅλες τὶς προφητεῖες, πού εἶνε «βαθεῖα νερά»· ὠρισμένα σημεῖα οὔτε οἱ μεγαλύτεροι θεολόγοι μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν. Ὑπάρχουν ὁμως καὶ κομμάτια, πού μπορεῖ καὶ ὁ ἀπλὸς Χριστιανὸς νὰ τὰ καταλάβῃ καὶ νὰ τὰ χαρῆ.

β') Διαφέρει ἀκόμη ἡ λειτουργία αὐτὴ στὸ κατανυκτικὸ σημεῖο πού ὁ ἱερεὺς ἀπὸ τὴν ὠραία πύλη κρατᾶει λαμπάδα ἀναμμένη καὶ θυμιατό, καὶ μέσ' στὸ σκοτάδι τοῦ ναοῦ λέει «**Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι**». Τί νόημα ἔχουν τὰ

λόγια αυτά; Ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς. Αὐτὸς ἔκανε τὸ ὑλικὸ φῶς. Καὶ μπορεῖ σὲ μιὰ στιγμή, μὲ ὄση εὐκολία ὁ καντηλανάφτης φυσάει καὶ σβήνει ἓνα κερί, ἔτσι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ ὑλικὸ φῶς, ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς τοῦ φωτὸς καὶ ὑπὸ πνευματικὴ ἔννοια. Αὐτὸς εἶνε «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12). Μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς φοβερῆς εἰδωλολατρίας, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔφτασαν σὲ σημεῖο νὰ λατρεύουν καὶ τὰ πλέον εὐτελεῖ ἀντικείμενα (ζῶα καὶ πέτρες) καὶ καίγανε τὰ παιδιά τους πάνω στοὺς βωμοὺς σὰν λιβάνι, καὶ ποὺ ἀκόμα καὶ στὴν Ἀθήνα ὅπου οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας κτίσανε τὸν Παρθενῶνα, παρ' ὅλη τὴ σοφία καὶ ἐπιστήμη, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἦταν ἄγνωστος κ' ἔπρεπε νὰ ῥθῃ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸν «ἄγνωστο Θεό», μέσα στὴ φοβερὴ αὐτὴ νύχτα ποὺ κανένα ἀστέρι δὲν ἔφεγγε στὸν οὐρανό, ἤρθε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. «*Φῶς ἡλαρόν*», γλυκύ, ἀθάνατο, καὶ ἔλαμψε στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πράγματι ἕως σήμερα ἓνα φῶς, ἓνας φάρος λάμπει· ὁ Χριστὸς μας. Ἄς περνᾶνε οἱ αἰῶνες, ἄς αὐξάνεται ἡ γνῶσι, ἄς χιτίζονται σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια· γύρω ἀπλώνονται σκοτάδια, σκοτάδια μέσ' στὰ κεφάλια τῶν μεγάλων, τῶν σοφῶν καὶ φιλοσόφων τοῦ κόσμου. Δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς· τὸ φωνάζουν ὅλοι, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Φῶς μὲ τὴ διδασκαλία του, μὲ τὰ θαύματά του, μὲ τὴν ἀρετὴ του, μὲ τὰ σεπτὰ πάθη του, μὲ τὴν ἀνάστασί του. Ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο ὁ ἴδιος εἶνε φῶς, ἀλλὰ ἔχει τὴ δύναμι καὶ τὰ παιδιά τοῦ σκότους, τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἀσεβείας, νὰ τὰ κἀνῃ «*υἱοὺς φωτὸς καὶ υἱοὺς ἡμέρας*» (Α' Θεσ. 5,5). «*Ἵς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε*» (Ἐφ. 5,8). Γι' αὐτὸ ὁ ἱερεὺς λέει «*Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*».

γ') Ἐνα ἄλλο τρίτο σημεῖο, στὸ ὁποῖο διαφέρει ἡ λειτουργία αὐτὴ, εἶνε ὅταν, μετὰ τὸ «*Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*», ὁ ἱερεὺς ψάλλει «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή*» (Ψαλμ. 140,2). Τὰ λόγια αὐτά, ἀδελφοί μου, σημαίνουν, ὅτι στὸ ναὸ ἐρχόμαστε γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε. Τί εἶνε ἡ Ἐκκλησία; Ξοδεύουν χρήματα καὶ κάνουν πυραύλους καὶ βάσεις ἐκτοξεύσεως, γιὰ νὰ στείλουν τοὺς πυραύλους στὸ διάστημα. Ὅσο ψηλὰ ὅμως καὶ νὰ φτάσουν οἱ πύραυλοί τους, δὲν φτάνουν τὸ Θεό. Ἀληθινὴ βάση πυραύλων γίνεται ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὅταν ψάλλει «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου...*». Ἔλα, ἄνθρωπε. Καὶ ὅπως οἱ πύραυλοι ἔχουν στὸ κάτω μέρος τὴν καύσιμη ὕλη ὡς δύναμι

προωθήσεως, ἔτσι κ' ἐσὺ ἔλα στὴν ἐκκλησία, ποὺ εἶνε μιὰ βάση πνευματικῶν πυραύλων. Βάλε κάτω ὡς βάσι τὴν ταπείνωσι. Κάνε τὴν ταπεινὴ καρδιά σου βάσι, καὶ ἐκτόξευσε στὸν οὐρανὸ τὴν προσευχή σου. Καὶ τότε ἡ προσευχή θὰ φύγῃ, θὰ περάσῃ τὰ ἄστρα καὶ τὸν ἥλιο, καὶ θὰ φτάσῃ ἐπάνω στὸν «τρίτο οὐρανόν» (βλ. Β' Κορ. 12,2), στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄπιστοι δὲν πιστεύουν· ἐμεῖς ὅμως πιστεύουμε, ὅτι ἡ προσευχή φτάνει ἐκεῖ.

Ἄλλὰ ὑπάρχει ἓνας κίνδυνος· ὅπως μερικοὶ πύραυλοι καταστρέφονται καὶ πέφτουν, ἔτσι ὑπάρχουν καὶ προσευχὲς ποὺ δὲν φτάνουν στὸ Θεό. Καὶ δὲν φτάνουν, γιὰ τὴν ὑπάρχει κάποιον ἐμπόδιο. Ποιὸ εἶνε τὸ ἐμπόδιο; Εἶνε τὰ ἀμαρτήματά μας, τὰ πάθη μας, οἱ κακίες μας. Πρὸ παντὸς αὐτὸ ποὺ καταστρέφει τὴν προσευχή καὶ δὲν τὴν ἀφήνει ὡς θυμίαμα εὐοσμο νὰ φτάσῃ στὰ οὐράνια, εἶνε ἡ **ὑπερηφάνεια**. Τὸ βλέπουμε αὐτὸ στὴν παραβολὴ τοῦ τελῶνου καὶ τοῦ φαρισαίου. Ὁ φαρισαῖος μπῆκε στὸ ναὸ, στάθηκε ὄρθιος σὰν κυπαρίσσι, καὶ ἄρχισε νὰ καυχέται γιὰ τὶς ἀρετὲς του. Προσευχῆθηκε· ἡ προσευχή του ὅμως γύρισε πίσω, καὶ βαρεῖα σὰν τὸ μολύβι ἔπεσε κάτω. Ὁ τελῶνης στάθηκε σὲ μιὰ γωνιά, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα, καὶ χτυποῦσε τὰ στήθη του. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα, ἡ καρδιά του ἔκαιγε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, καὶ ἔλεγε· «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ*» (Λουκ. 18,13). Καὶ αὐτὴ ἡ προσευχή του ἔγινε ἓνας πνευματικὸς πύραυλος ποὺ ἔφτασε πάνω στὰ οὐράνια. Ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή τοῦ ταπεινοῦ τελῶνη, μὰ δὲν ἄκουσε τὴν προσευχή τοῦ ὑπερήφανου φαρισαίου.

Ἄς μᾶς βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία, νὰ λησμονοῦμε κάθε ἐγκόσμιο καὶ κάθε ματαιότητα. Ἀρκετὴ εἶνε ὅλη ἡ βδομάδα νὰ σκεπτόμαστε τὰ ἐγκόσμια. Ἄς ἐρχώμαστε στὴν ἐκκλησία καὶ ἄς κάνουμε τὴν καρδιά μας βάση πνευματικὴ. Οἱ ἄλλοι ἄς στέλνουν πυραύλους· ἐμεῖς ἄς στέλνουμε προσευχὲς, νὰ φτάνουν ἐπάνω στὰ οὐράνια. Δὲν εἶνε μῦθος, δὲν εἶνε παραμῦθι, εἶνε μιὰ πραγματικότης ἡ ἀγία μας θρησκεία. Μόνο ὅποιος πιστεύει, ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ Θεό, ὅποιος ἔκανε τὴν προσευχή του πραγματικὰ ἓνα θυμιατήρι, αὐτὸς καταλαβαίνει τί σημαίνουν τὰ λόγια «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινή*».

Θὰ σταματήσουμε ὅμως τώρα ἐδῶ. Καὶ ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ συνεχίσουμε τὴν ἄλλη φορὰ.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1047³

Προηγιασμένη θεία λειτουργία
19 Ἀπριλίου 2019 (2004)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Σύγκρισι τῆς προηγιασμένης μετὰ τὶς ἄλλες λειτουργίες

Β'

Σὲ προηγούμενη ὁμιλία γιὰ τὴν προγιασμένη λειτουργία ἀρχίσαμε, ἀγαπητοί μου, νὰ βρῶμε τὶς **διαφορὲς** ποὺ ἔχει ἡ λειτουργία αὐτὴ ἀπὸ τὶς λειτουργίες τοῦ μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Εἶδαμε πρῶτον, ὅτι σ' αὐτὴν τὰ τίμια δῶρα εἶνε ἤδη καθγιασμένα. Καὶ κατόπιν εἶδαμε ὠρισμένες διαφορὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀκολουθία τῆς πρῶτον ὅτι ἔχει ἀναγνώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, δεύτερον ὅτι κατ' αὐτὴν λέγεται τὸ «*Ὡς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι*», καὶ τρίτον ὅτι ψάλλεται τὸ «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...*». Συνεχίζουμε τώρα μετὰ **ἄλλες δύο** διαφορὲς.

δ') Ἐνα ἀκόμη διαφορετικὸ σημεῖο, ἀδελφοί μου, εἶνε ὁ ὕμνος ποὺ ψάλλεται **ὄταν περνοῦν τὰ ἅγια**. Ἐδῶ ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε διαφορετικὸς. Καὶ ἐνῶ στὶς ἄλλες λειτουργίες γονατίζουμε στὸ «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν ὁσῶν...*», ἐδῶ γονατίζουμε στὴ μεγάλη εἴσοδο· γιατί εἶνε ἤδη ἁγιασμένα τὰ τίμια δῶρα. Ἐδῶ ψάλλουμε ὄχι «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*», ἀλλὰ «*Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν. Ἴδου γὰρ εἰσπορεύεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Ἴδου θυσία μυστικὴ τετελειωμένη δορυφορεῖται. Πίστει καὶ πόθῳ προσέλθωμεν, ἵνα μέτοχοι ζωῆς αἰωνίου γενώμεθα. Ἀλληλουῖα*». Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τραγούδια, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ, οὔτε στοὺς φράγκους οὔτε στοὺς προτεστάντες, πουθενά. Αὐτοὶ ποὺ τὸ μετέφρασαν σὲ ξένες γλώσσες, λένε ὅτι ὁ ὕμνος αὐτὸς εἶνε θεϊκός, τραγούδι ἀγγελικόν. «*Νῦν αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν...*»! λόγια γεμάτα νοήματα, ποὺ δίνουν φτερὰ στὸν ἄνθρωπο ν' ἀφήσῃ τὴ γῆ καὶ νὰ πετάξῃ ψηλά. Ποιὸ εἶνε τὸ νόημά τους; Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀδελφοί μου, ποὺ εἴμαστε μέσ' στὴν ἐκκλησία, δὲν πατάμε στὴ γῆ. Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι ἔχουν φτάσει ἀπὸ τὰ οὐράνια. Σμίξαμε ἄνθρωποι καὶ ἄγγελοι καὶ ὑποδεχόμεστε τὸν βασιλέα τῆς δόξης, ποὺ μᾶς κα-

λεῖ μετὰ πίστι καὶ πόθο νὰ κοινωνήσουμε «*εἰς ζωὴν αἰώνιον*».

ε') Τέλος ἡ λειτουργία τῶν προγιασμένων διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες λειτουργίες καὶ σ' ἕνα ἀκόμη σημεῖο. Εἶνε τὸ **κοινωνικόν**. Ἐδῶ, ἀντὶ τοῦ «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον...*», ἔχουμε ἄλλο ποὺ λέει: «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Ἀλληλουῖα*» (Ψαλμ. 33,9). Ἄλλα πάλι νοήματα, ἄλλα διαμάντια. Τί μᾶς λέει; Ὅτι οἱ τέρψεις καὶ τὰ γλέντια αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅλα τὰ εὐχάριστα ποὺ ἔχει, στὴν ἀρχὴ εἶνε γλυκά, ἀλλὰ στὸ τέλος εἶνε πικρά. Εἶνε ὅπως ἕνα γλύκισμα ποὺ τοῦ ἔχουν ρίξει μέσα παραθεῖο· τὸ τρῶς καὶ φαίνεται γλυκόν, ἀλλὰ πίσω εἶνε ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος. Ὁ διάβολος ἔχει ρίξει στὰ γλυκίσματα ποὺ μᾶς προσφέρει παραθεῖο· αὐτό, ποὺ θεωροῦμε σιρόπι, εἶνε φαρμάκι.

Ἄνθρωποι, λέει ὁ Θεός, γιατί μ' ἀφήνετε καὶ φεύγετε μακριά, γιατί ἀποστατεῖτε ἀπὸ κοντά μου; Θὰ μάθετε πάνω στὰ πράγματα, ὅτι εἶνε πικρὸ νὰ ἐγκαταλείπετε ἐμένα. Ἐλάτε κοντά μου. Ἐλάτε σεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ποὺ εἴστε πικραμένοι ἀπὸ τὸ ἀψίνθιο, τὴν πίκρα τῆς ἁμαρτίας· ἐλάτε κοντά μου. Ἐλάτε κοντά στὸ Χριστό. Γιατὶ τί εἶνε ὁ Χριστός; Δὲν βρίσκω λέξι νὰ τὸ ἐκφράσω. «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος*». Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ ψωμί, τὸ ἀληθινὸ ψωμί. Ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ κρασί ποὺ εὐφραίνει τὴν καρδιά. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ζωὴ, τὸ ὀξυγόνο τῆς ζωῆς. Εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα. Εἶνε τὸ ποτάμι ποὺ τρέχει μέλι καὶ γάλα. Ἔλα νὰ δοκιμάσῃς τὸ Χριστό. Κι ἅμα ἀγαπήσῃς τὸ Χριστό καὶ ἐνωθῆς μαζί του, θὰ βρῆς αὐτὸ ποὺ ζητᾶς. Ὅπως ἡ γυναίκα ἅμα ἐνωθῆ μετὰ τὸν ἄντρα τῆς μένει ἐνωμένη μαζί του μέχρι τέλος καὶ δὲν τὴ χωρίζει κανένας, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά ποὺ ἀγαπᾶ τὸ Νυμφίον Χριστό, τὸν ὠραῖο Νυμφίον τῆς. Μιὰ τέτοια ἀγάπη πρέπει νὰ δώσουμε στὸ Χριστό. Εἶνε ὁ ὠραῖος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κάθε μιᾶς ψυχῆς.

«Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοί, ἀγαπήσωμεν...» (ὄρθρ. Μ. Τρίτ. κάθ.). Καὶ ἂν ἀγαπήσης τὸ Χριστὸ καὶ γευθῆς τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι ποὺ χαρίζει, τότε, κι ὅλοι οἱ διάβολοι νὰ κατεβοῦν, δὲν μποροῦν νὰ σὲ χωρίσουν ἀπὸ αὐτόν. «*Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;...*» οὔτε οὐράνια, οὔτε ἐπίγεια, οὔτε καταχθόνια (Ῥωμ. 8,35-39). «*Γεύσασθε καὶ ἴδετε, ὅτι χρηστός ὁ Κύριος*».

* * *

Σᾶς παρουσίασα, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα φτωχὰ λόγια τὴν προηγιασμένη λειτουργία. Σᾶς εἶπα, ὅτι αὐτὴ διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες λειτουργίες. Σᾶς εἶπα, ὅτι σ' αὐτὴν τὰ τίμια δῶρα εἶνε προηγιασμένα ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα.

Ἄλλ' ἐὰν ὑποθέσουμε, ὅτι στὴ λειτουργία αὐτὴ μπαίνει ἕνας κουφὸς ποὺ δὲν ἀκούει τίποτε ἀπολύτως, τί λέτε, μπορεῖ αὐτὸς νὰ καταλάβῃ ὅτι **διαφέρει** αὐτὴ λειτουργία; Ναί, θὰ τὸ καταλάβῃ. Πῶς; Μὲ τὰ μάτια του. Γιατὶ ἂν ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὴν ἁγία τράπεζα, θὰ δῆ ὅτι εἶνε ντυμένη στὰ μαῦρα. Ἄν ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν ἱερέα, θὰ τὸν δῆ κι αὐτὸν ντυμένο στὰ μαῦρα. Γιατὶ μαῦρα; μαῦρα τὰ ἄμφια τοῦ ἱερέως, μαῦρα ἡ ἁγία τράπεζά μας; **Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πένθος**. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπέροχα ἀναγνώσματα ποὺ διαβάζονται τὴν περίοδο αὐτὴ στὴν προηγιασμένη (βλ. Γέν. 49,33-50,26) λέει ὅτι, ὅταν πέθανε στὴν Αἴγυπτο ἐκεῖνος ὁ καλὸς πατέρας μὲ τὰ δώδεκα παιδιά, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τὸ παιδί του ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἐκεῖ ἀντιβασιλεὺς καὶ ἐτιμᾶτο. Καὶ μόλις πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ βοσκός, μαζεύτηκαν ὅλοι, μπῆκαν στὶς ἄμαξες καὶ πῆγαν μακριά, στὴ γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ τὸν θάψουν. Καὶ κλάψανε «*κοπετὸν μέγαν*» (ἔ.ἀ. 50,10). Θρήνησαν ὅλα τὰ παιδιά καὶ οἱ θυγατέρες καὶ τὰ ἐγγόνια του, πένθησε ὅλος ὁ Ἰσραὴλ ἑπτὰ ἡμέρες, γιατί πέθανε ὁ πατριάρχης. Ἔτσι λοιπὸν κ' ἐμεῖς ἔχουμε πένθος καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶνε ντυμένη στὰ μαῦρα. Πρέπει νὰ πενήθουμε μὲ τὴν Ἐκκλησία μας **γιὰ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος**.

Ἔχουμε ὅμως καὶ **τὰ δικά μας πάθη**. Πρέπει νὰ πενήθουμε γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν, τῶν πλουσίων καὶ τῶν φτωχῶν, τῶν μορφωμένων καὶ τῶν ἀγραμμάτων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὅλου τοῦ κόσμου. Βουνὸ ἔχουν γίνεи τὰ ἁμαρτήματά μας.

Πρέπει **νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ**. Γιατὶ ἀδελφοί μου –νὰ τὸ ποῦμε– μόνο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μᾶς κρατάει. Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ὀργῆς ἐπάνω στὴ

γῆ, θὰ δῆς τὰ βουνὰ νὰ «*καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32) καὶ ὁ κόσμος νὰ διαλύεται. Ζοῦμε μέσα στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί! Δὲν ξέρω τί συμβαίνει στὶς δικές σας καρδιές. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ὅταν ἀκούω τὴ λειτουργία αὐτὴ ἐλέγχομαι. **Εἶνε ἔλεγχος ἢ προηγιασμένη**. Γιατὶ; Μᾶς ἐλέγχει, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴ νηστεία ὅπως τὴν ἀγαποῦσαν οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων (ἢ προηγιασμένη τότε γινόταν τὸ βράδυ, ὅλη μέρα ἔμεναν νηστικοί, καὶ τὸ βράδυ κοινοῦσαν τὰ ἄχραντα μυστήρια). Μᾶς ἐλέγχει, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴν ἁγία Γραφή (ἢ προηγιασμένη εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀναγνώσματα τῆς Γραφῆς). Μᾶς ἐλέγχει ἀκόμα, γιατί δὲν ἀγαποῦμε τὴν προσευχή· καὶ πρέπει νὰ ἀγαπήσουμε τὴν προσευχὴ παραπάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Μᾶς ἐλέγχει δὲ ἀκόμη περισσότερο, γιατί δὲν κοινοῦμε τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Ἦν μποροῦσαμε νὰ γυρίσουμε πίσω καὶ νὰ πᾶμε ἐκεῖ ὅπου ἦταν Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς, Ὁρθοδοξία, τότε ποὺ ὑπῆρχε ἡ θερμὴ πίστι καὶ ἡ ἀγάπη στὸ Θεό! Ἄς μπορούσαμε κ' ἐμεῖς σήμερα **νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Χριστὸ** ὅπως τὸν ἀγαποῦσαν ἐκεῖνοι! Ἄς εἴχαμε κ' ἐμεῖς μέσα μας ἕνα δράμι ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχαν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τὸν θεῖο ἔρωτα ποὺ αἰσθάνονταν οἱ εὐγενεῖς καρδιές τους!

Κλειστε τὰ μάτια σας καὶ φανταστήτε μιὰ Ἑλλάδα, **μιὰ κοινωνία διαφορετικὴ**. Ποιά; Κάθε βράδυ ὁ ἄντρας νὰ λέῃ στὴ γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα στὸν ἄντρα· Ἔλα νὰ προσευχηθοῦμε. Ὅλο τὸ σπίτι νὰ προσεύχεται. Νὰ ἔχουν εἰκόνας, θυμίαμα, «*Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...*». Γιὰ φανταστήτε ἕνα τέτοιο σπίτι, ἕνα ἀντρόγυνο νὰ προσεύχεται, νὰ διαβάζῃ Ἡσαΐα, βίους ἁγίων. Φανταστήτε μιὰ κοινωνία ποὺ ἅμα χτυπᾷ ἢ καμπάνα σὰν τὰ ζαρκάδια τὰ διψασμένα νὰ τρέχουν ὅλοι στὴν Ἐκκλησία· μιὰ κοινωνία ν' ἀγαπᾷ τὴ σωφροσύνη, τὴν ἐγκράτεια. Κάθε Κυριακὴ, ἕκατὸ Χριστιανοὶ εἶνε; καὶ οἱ ἕκατὸ νὰ κοινοῦν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Σὲ μιὰ τέτοια κοινωνία θὰ σβῆσουν τὰ ἐγκλήματα, θ' ἀδειάσουν οἱ φυλακές. Θὰ περνοῦν χρόνια χωρὶς νὰ γίνεи ἕγκλημα. Τόπος ἁγιασμένος, λουλούδια τὰ βράχια μας.

Ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, **ἔχουμε μιὰ ὑποχρέωσι**. **Νὰ δουλέψουμε** ὅλοι μὲ ζέσι, μὲ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, νὰ γίνουμε Χριστιανοὶ πραγματικοί, καὶ τότε νὰ ποῦμε στοὺς ἄλλους· «*Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός*» (Πάσχ. παννυχ.), τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**